

CRKVA U SVIJETU

ČASOPIS ZA VJERSKU KULTURU

GODINA I

BROJ 6

SPLIT 1966.

BOG KOJI ZOVE S RASKRŠĆA

Susrećem ih svakoga dana. Nahrupili su u crkve, na vjeronauk, u štampu i u sve napore božjega vinograda — iskreno i uvjereno, ponekad malo prebučno, onako kako se stiže s ulica, s bulevara. Pozvani su usred čudesnih prilika ovog našeg čudesnog vremena, na brzinu su navukli pirno ruho, ali njihova požrtvovnost je potpuna.

Do jučer su mislili da Bog uopće ne postoji, ili naprosto nisu htjeli da ih mogućnost njegova postojanja obavezuje u njihovu životu. I zato danas, kad su se obreli s putova i uglova, oni nisu donijeli sa sobom teret ikakvih sumnja prema Vjerovanju, koje nisu poznavali. Ni jednog trena nisu se dosjetili, da bi netko mogao očekivati od njih prisustvovanje nijemog divljenja. Oni su radnici, radnici jedne sredine, u kojoj se gotovo grozničavo radi, oni su i na božanski zov nagrnuli da rade. Snebi-vaju se nad računom opreza i vaganja, oni su naprosto došli da dadu što imaju, da rade što upravo treba.

Susrećem ih svuda oko sebe. U rasponu preko dvaju decenija — svi su jednako mladi. Ovoj gozbi, na koju su tako neočekivano pozvani, predaju se bez pridržaja. I kad tako malo govore o grijehu, nije zato što se ne bore protiv njega, nego zato što se tako mnogo raduju Onome, koji ih je pozvao.

Možda je dio Milosti, koja im je darovana, i to, da ne vide kako ponekad podzorivo gledamo njihovu marljivost, ili ispitujemo vrijednost njihova pirnoga ruha, kako njihova svojevrсна nametljivost nedoučenih pridošlica duboko u našoj nutрини vrijeđa naš ponos poslušnih sinova u Očevu domu, našu vjernost koja ni u najtežim časovima ovoga vremena nije napustila Očev prag. Suvviše malo znaju o našim ranijim nastojanjima; jer su potpuno prekinuli sa svojom prošlošću — ne zanima ih ni naša. Zato ni na čas ne sumjiče naše povjerenje u njih, i onoj suzdržljivosti, s kojom mi ponekad mjerimo ispravnost njihovih misli i njihovih djela, oni i ne znajući suprotstavljaju svoju sigurnost pripadanja istoj obitelji.

Bog koji zove s ulica i trgova. Ne samo radi njih samih, ni radi svih ostalih koje će upravo oni dovući svojim naporom. Možda su pozvani i radi nas. Da nam onemoguće naše beskonačne jalove rasprave, naša besplodna međusobna dokazivanja. Suočeni s imperativom da ih shvatimo i uzljubimo — mi i nesvjesno tupimo naše oštrice. Da, mi smo oduvijek prihvatili zapovijed Ljubavi, ali je možda trebao jedan Ivan Dobri, a za njim ovi došljaci s bulevara, da bismo mudrost svoje dosljednosti obasjali bezazlenošću djetinjstva malenih. Oklijevanju i strahovanju odraslosti možda je nedostajala ludost križa, potpuno povjerenje, koje potpuno ljubi. Naviru. Čini se, da ih Bog sve više, sve upornije dovlači. Na naše pritajene bojazni ili prigušeno nepriznato predbacivanje davno nam je odgovoreno — o radnicima popodnevnih sati.

Bog koji zove s raskršća. U crkvi iza stupa gledam ih kako mole, gotovo kao da otimlju misu; i tada znam da dilema ne postoji između mene i njih, nego između mene i Prisutnoga: predati se potpuno, do dna sebe, ići do kraja, jer samo tako može se zagrliti svijet.

IVICA STANIĆ